

פרק 1 מזכירה חדשה

יקירה מספרת:

התעוררתי בבקר, כשקרני השמש הראשונות חדרו מבעד לחרפי התריס בחדרי.

"בקר טוב, יקירה", אמרתי לעצמי, "היום את מפסיקה להיות סתם גברת לרנר, את מתחילה להיות יקירה המזכירה".

מזכירה! שמעתם? יש לי עבודה חדשה שמתחילה בעוד שעותים, ואני צריכה למהר!

מאז שלארי, בני הצעיר, מלאו עשר שנים, רציתי לצאת לעבודה מחוץ לבית.

במה רציתי לעבוד? לא היה לי אפילו ספק קל שבקלים; רציתי להיות מזכירה בבית ספר יסודי לבנות. לא רציתי שום עבודה אחרת.

לפני שנים רבות, כשסימתי את למודי בסמינר, הייתי מזכירה בבית ספר

קטן במושב קטן. בכל בקר עליתי לאוטובוס המאסף הנוסע בין המושבים, ולאחר כמעט שעות של סובכים, עצירות, פקקים ותחנות הגעתי לעבודה.

אהבתי מאד את בית הספר הקטן, את המנהלת שעבדה ליד שלחן הכתיבה בחדר הסמוך, את המורות, את התלמידות, את שלחן הכתיבה שלי, את מכונת הכתיבה המתקתת ואת מכונת השכפול הישנה. ובעקר – את האוירה המיוחדת של בית הספר.

אחר כך נשאתי ונולד לי בני הבכור, יוסף, והנסיעה הארכה נעשתה קשה ומכבירה. שנה לאחר מכן, כשנולד דוד, אמרתי "שלום" לעבודה החביבה עלי. לא היה שייך להמשיך בנסיעה הארכה בכל בקר, בהלוך, ואחר הצהריים בחזור, כשבבית ממתינים לי שני תינוקות קטנים.

בהחלטה אמיצה החלטתי להשאיר בבית, להיות אמא לתינוקות שלי ומטפלת לעוד שני תינוקות, וכלנו היינו שמחים ומרצים.

חלפו שנים. בינתיים נולדה רוטי ואחריה נולדו איתמר, אלי וארי. עבדתי תקופות קצרות בכל מיני מקומות ובכל מיני עבודות, אבל אפלו לגע אחד לא הפסקתי להתגעגע לבית הספר ולאווירה המיוחדת השוררת בו.

"יום יבא ואחזור לשם", הבטחתי שוב ושוב לעצמי ולבני משפחתי.

ואז, לפני שלושה חדשים, כשמלאו לארי עשר שנים, החלטתי שהגיע הזמן!

ילדי גדלו, שנים מהם נשאו ואפלו ה"תינוק" שלי כבר יכול להסתדר כמה שעות בלי אמא...

"אני חוזרת להיות מזכירה בבית הספר", הודעתי לנחום, בעלי, ולילדי.

"בהצלחה", אחלו לי כלם, והמתינו לראות איך אני מגשימה את חלומי הישן.

עוד באותו שבוע מצאתי מודעה בלוח המודעות של העתון.

"דרושה מזכירה ממלאת מקום לבית ספר יסודי, לפרטים..."

התקשרתי למספר הטלפון שהופיע במודעה.

"בית ספר שלום", ענתה לי אשה בקול נחפז.

היום אני כבר מכירה אותה, ואני יודעת ששמה טובה, ושהיא המזכירה הותיקה של בית הספר. היא הזמינה אותי לראיון, ואחרי פגישה ארוכה אתה ופגישה קצרה עם המנהלת, התקבלתי לעבודה.

"אנחנו נודיע לך מתי תתחילי בעבודה", הודיעה לי טובה, "זה יקרה כשלאה תצא לחפשה".

"מצוין", אמרתי ושמחתי שיש לי זמן להתארגן.

כשהגעתי לראיון וטובה הראתה לי את המשרד, כמעט התעלפתי...

מאז הפעם האחרונה שבה הייתי מזכירה בבית הספר, עברו כמעט שלושים שנה.

מכונות הכתיבה נעלמו ובמקומן משתמשים במחשבים. מכונות השכפול המלכלכות והמכתימות עברו מן העולם, ובמקומן יש מכונות צלום משכללות. הצלצולים הקוראים להפסקה כבר לא מטרטרים ברעש מחריש אזנים, אלא מתנגנים בנעימות עליונות. הטלפונים הכבדים בעלי החוגות המסתובבות, השפופרות הכבדות והחוטים המסתבכים - הפכו לטלפונים נידים קלים ואלחוטיים, ואני הייתי חייבת לערוך הכרות עם כל החדושים והשנויים האלה.

לא בזבזתי אפילו רגע אחד; מהרתי להרשם לקורס מהיר להפרת המשרד המודרני.

למדתי להשתמש במחשב, במכונת צלום, במכונת למינציה, במטול שקפים ובמקרן, במכונה לחתוך נייר, במכונה לגריסת נייר, בפקס ובמרכזית טלפונים. "אני מוכנה!" הודעתי לכלם באחד הימים, "עכשו טובה יכולה להתקשר, ואני כבר לא אתעלה".

שבוע אחר כך, וזה היה בדיוק אתמול, התקשרה טובה והודיעה לי: "יקירה, מגיע לנו מזל-טוב. לאה המזכירה ילדה בן. מחר בשמונה את מתייצבת לעבודה, מתאים לך?"

"מתאים מאד", אמרתי והתרגשות גדולה וצפיה נעימה מלאו את לבי.

ארי מספר:

היה מוזר כל כך להתעורר בבקר ולראות את אמא שלי לבושה בחליפה יפה, חבושה בפאה והיא יושבת ומתפללת על הכרסה בסלון.

ברגע הראשון נבהלתי. חשבתי שאולי קרה משהו לסבתא או לסבא. אבל מיד נזכרתי שאמא שלי מתחילה לעבוד היום, ונזכרתי שהכנתי לה הפתעה לכבוד המארגע החשוב; קניתי לה חבילה של ספריות לימון שהיא אוהבת, וצירתי לה כרטיס מקשט, שעליו כתבתי "בהצלחה".

מהרתי להכניס את ההפתעה לתוך התיק שלה. היא תשמח למצא את זה כשהיא תפתח את התיק במשרד.

אני באמת מקווה שהיא תצליח בעבודה, ושאני אצליח להתרגל לזה שאמא שלי עובדת.